

Niets is wat het lijkt

Niets is wat het lijkt

Liesbeth Sollie

Copyright © 2024 Liesbeth Sollie

Uitgever: Brave New Books

Redactie: Arie van Doorn

Eerste druk april 2024

ISBN 9789465014234

Dit boek is fictie. Elke relatie met bestaande personen, organisaties of bedrijven berust op toeval. De auteur wil nadrukkelijk geen relatie leggen met tussen de in dit boek gebruikte namen van bedrijven of organisaties en de georganiseerde misdaad of andere illegale praktijken.

Voorwoord

Desirée en Natasja, twee wat oudere vriendinnen, gaan een lang weekendje weg naar de Belgische Ardennen, maar dat loopt anders dan verwacht.

Inspecteur De Coninck en zijn team proberen de moord op te lossen op de gigolo Roberto Marino. Deze had zichzelf behoorlijk in de nesten gewerkt, waardoor meerdere personen een motief hadden om hem een lesje te leren of om het leven te brengen. Het onderzoek leidt ook naar een prominente verdachte in Nederland. Hierdoor moet er samengewerkt worden met de politie in Den Haag.

Zal het hen lukken de dader te ontmaskeren?

San Gwann, Malta

Warffum, Nederland

April 2024

1. Desirée	5
2. Natasja	9
3. Roberto	12
4. Intermezzo de Lange	16
5. Desirée	17
6. Inspecteur De Coninck	24
7. Desirée	30
8. Natasja	34
9. Desirée	38
10. Mr. van Spruyt	43
11. Anne	53
12. Natasja	60
13. Inspecteur De Coninck	64
14. Desirée	70
15. Stefanie	77
16. Anne	82
17. Inspecteur De Coninck	87
18. De Lange	92
19. Inspecteur De Coninck	94
20. Desirée	101
21. Stefanie	105
22. Intermezzo Natasja	109
23. Anne	110
24. Inspecteur De Coninck	114
25. Anne	119
26. Bart Veldhof	127
27. Anne	135
28. Desirée	140
29. Intermezzo Natasja	146
30. Brigadier Paul De Vos	147
31. Intermezzo De Moordenaar m/v	152
32. Stefanie	154
33. Bart Veldhof	160
34. Maria Claessen	167
35. Desirée	171

36. Inspecteur De Coninck	175
37. Desirée	179
38. Brigadier Paul De Vos	182
39. Anne	189
40. Desirée	196
41. Stefanie	201
42. Intermezzo De Moordenaar m/v	206
43. Inspecteur De Coninck	208
44. Desirée	212
45. Intermezzo Natasja	217
46. Anne	219
47. Bart Veldhof	226
48. Brigadier Paul De Vos	231
49. Desirée	236
50. Inspecteur De Coninck	241
51. Anne	246
52. Intermezzo Natasja	250
53. Natasja	251
54. Commissaris Vaes	257
55. Maria Claessen	261
56. Desirée	265
57. Bart Veldhof	268
58. Brigadier Paul De Vos	271
59. Inspecteur De Coninck	275
60. Natasja	280
61. Anne	284
62. Inspecteur De Coninck	288
63. Brigadier Paul De Vos	297
64. Zes maanden later	300

1. Desirée

‘Nee hè, niet nu’. Desirée de Vries stond voor de spiegel van haar grenen kledingkast in haar slaapkamer en keek wanhopig naar de zachtblauwe broek die ze zojuist gepast had. Hoewel ze die een maand geleden gekocht had, kreeg ze nu al de knoop niet meer dicht. Ze gooide de broek op de grond, schopte er tegen aan en riep ‘Allemaal jouw schuld, godverdomme’.

Vervolgens ging ze op haar keurig opgemaakte bed zitten, pakte een fotolijstje van haar eveneens grenen nachtkastje, keek er naar en begon hartstochtelijk te huilen. Na een paar minuten werd het snikken minder en snoot ze haar neus. Ze keek weer naar de ingelijste foto van Frank en haar, gemaakt tijdens een zon vakantie in Griekenland, en verzuchtte ‘Oh, ik mis je zo’.

Haar gedachten gingen terug naar een half jaar geleden, toen ze Frank levenloos had aangetroffen op bed in hun slaapkamer. Ze had boodschappen gedaan en was nog even bij een buurvrouw langsgegaan, om haar te bedanken voor het verzorgen van de post en plantjes tijdens hun vakantie naar de Malediven. Toen ze vertrok, had Frank gezegd dat hij even ging liggen voor een korte siësta. Twee uur later was ze terug gekomen, had de boodschappen opgeborgen en voor zichzelf een rood wijntje ingeschonken. Het was tenslotte bijna weekend geweest. Ze vond dat Frank lang genoeg geslapen had en had besloten hem wakker te gaan maken.

‘Zo slaapkop, mij al het werk laten doen, kan je wel’ had ze lachend gezegd terwijl ze de zachtgroene satijnen gordijnen opendeed. Pas toen was het haar opgevallen dat Frank er behoorlijk bleek uitzag en wel erg stil lag. Al haar moed bij elkaar rapend, was ze naar hem toe gelopen en had aan zijn arm gevoeld, die steenkoud bleek.

De periode daarna was nog steeds een grote waas. Haar broer Martijn en goede vriendin Julia waren tot aan de uitvaart veel bij haar geweest, maar beiden hadden een gezin, dat ook aandacht vroeg. Van de crematie wist ze zich alleen de enorme drukte te herinneren, er waren wat sprekers geweest en tijdens de nazit had ze zich volgegoten met wijn, om het moment om na te denken over een leven zonder Frank nog even uit te stellen. Tweeëndertig jaar samen, pats boem, in één keer weg.

Dat deed ze trouwens soms nog wel, zich volgieten. Vooral als ze alleen was, met name rode wijn in combinatie met pinda's en buitenlandse kaasjes waren dan favoriet. Om af te sluiten met een paar glaasjes limoncello, zodat ze bijna waggelend op haar bed kon neerploffen en in coma kon vallen. Om die vreselijke leegte maar niet te hoeven voelen.

Maar op de een of ander manier gebeurde dit steeds minder vaak en pakte ze heel voorzichtig de draad van het leven weer op, met behulp van een paar goede vrienden en familie.

Ze ging vaak naar de film met Julia of Margriet, haar andere hartsvriendin, om daarna samen ergens te gaan eten. Ze hield van romantische films en dramatiek. Julia had een keer toen ze aan de tweede fles wijn begonnen, voorzichtig gepolst of ze weer een baan wilde zoeken. Dat had ze lachend afgedaan. Op haar 62^e weer gaan werken leek haar niets. Twee jaar geleden was ze gestopt als manager zorg bij een streekziekenhuis. Tegelijk met Frank, die herstellende was van een hartinfarct. Ze hadden altijd keihard gewerkt en wilden nu veel gaan reizen. Ze miste haar werk in het geheel niet.

'Waarom sta ik nu ook alweer voor de kast?' zei ze ineens hardop in zichzelf. 'O ja, Natasja, weekendje weg'. Ze zuchtte maar weer eens. Natasja Oppenhuizen kende ze nog van het Lageheuvel ziekenhuis.

Natasja werkte daar nog steeds als directiesecretaresse. Ze was een sprankelende vrouw van 58 jaar en een enorm feestbeest. Nog steeds vrijgezel, maar ze had er plezier in om mannen te versieren en ze vervolgens te dumpen. Ze genoot erg van haar vrijheid, had lak aan status en hechtte geen waarde aan de mening van anderen.

Heel anders dan ik, bedacht Desirée zich, een tikkeltje jaloers.

In de acht jaar dat ze hadden samengewerkt, waren ze elkaars vertrouweling geworden. Ze hadden vooral over werkgerelateerde problemen gesproken, maar gaandeweg waren ze ook op het persoonlijk vlak dingen gaan delen. Buiten het werk zagen ze elkaar niet, maar ze gingen wel één keer per maand uitgebreid borrelen na werktijd.

Die borrels waren soms wel gênant. Natasja had altijd veel bekijks, door het laag uitgesneden décolleté van de opzichtige korte jurkjes die ze dan droeg en ze kon nogal luidruchtig zijn na enkele wijntjes.

Desirée had niet gedacht dat het contact met Natasja, toen ze afscheid nam van haar werk, zou voortduren. Daarin had ze zich vergist. Natasja had erop gestaan om de maandelijkse borrels voort te zetten. 'Bij wie kan ik anders de sappige verhalen over mijn baas en de wie doet het met wie roddels kwijt?' had ze enigszins verontwaardigd uitgeroepen, toen ze na de afscheidsreceptie elkaar omhelsden.

Natasja Oppenhuizen had Desirée ook na de dood van Frank enorm gesteund. Het was haar idee geweest om samen een weekendje naar een wellness hotel in de Ardennen te gaan. 'Met Frank ging je er ook vaak op uit, hij zou niet willen dat je een huismus wordt' had ze gezegd, en met een 'Ach, een goede maaltijd, goede wijn en goed gezelschap in een andere omgeving, wat kan daar nu verkeerd aan zijn' had ze Desirée overgehaald.

Desirée de Vries twijfelde lang over wat ze mee moest nemen om aan te trekken. Uiteindelijk stopte ze twee gemakkelijke zittende zwarte broeken met elastische taille in haar felrode koffertje op wieltjes, tezamen met wat bloesjes en truitjes. Ook een paar extra schoenen. Veel te veel voor die paar dagen, maar ze vond dat ze op elke weertype en activiteit voorbereid moest zijn.

Ze had besloten om met de trein te gaan. Met de auto trok ze niet, dat zou teveel stress opleveren. Auto rijden was voor haar noodzakelijk kwaad, als het echt niet anders kon, stapte ze in haar Peugeootje.

Daarentegen vond ze reizen per trein heerlijk. Dat had ze ook altijd naar haar werk gedaan. Ze hield ervan om het landschap aan zich voorbij te zien trekken en naar haar medepassagiers te kijken. Ook had ze altijd een boek bij zich, meestal een autobiografie. Ze hield ook van thrillers, maar ze vond dat dat niet zo makkelijk las voor een kort stukje.

Inmiddels was het avond geworden. Ze had nog een restje lasagne, dat ze met smaak verorberde. Daarna checkte ze nogmaals de inhoud van haar koffer en wierp een laatste blik op haar reisschema.

De reis zou als alles mee zat ongeveer 3,5 uur duren. Maar met twee keer overstappen, wist je het maar nooit. In Luik zou ze dan een taxi naar het hotel nemen.

Om wat te ontspannen, dronk ze nog een halve fles wijn leeg en keek ze naar iets doms op de televisie, voordat ze naar bed ging.

2. Natasja

Natasja Oppenhuizen zat met een glas port voor zich aan haar ronde wit marmeren eettafel. Het was donderdagavond. Ze had een rotdag gehad. Haar baas had haar nog overwerk laten doen, omdat ze morgen een vrije dag had. Haar collega, die haar wel eens verving bij afwezigheid, was langdurig ziek en er was geen geld om tijdelijk een uitzendkracht aan te trekken.

Dat gezeur van de andere directieleden hing haar inmiddels de keel uit, soms had ze zin om haar ontslag in te dienen en iets anders te gaan zoeken.

De reden om dit niet te doen, was dat deze baan hartstikke goed betaalde en ze had nogal een dure smaak. Ze had vorige maand een titaan kleurige BMW cabrio occasion aangeschaft, waar ze erg blij mee was.

Morgen zou ze er eindelijk een langer ritje in kunnen maken, lekker scheuren over de Belgische heuvels.

‘Morgen’ humde ze. Morgen zou het gebeuren. Dit vooruitzicht klaarde haar humeur aanzienlijk op. Ze had haar plan goed voorbereid. De enige kink in de kabel was het tijdstip van uitvoeren geweest, toen ze belde om een afspraak te maken. Het kon alleen maar tussen vier en vijf.

Ze glimlachte bij het idee om zijn gezicht te zien als ze het plan ten uitvoer had gebracht en zei hardop in zichzelf ‘Ik heb geen langdurig voorspel nodig’.

Op dat moment werd er aan de voordeur aangebeld en werd haar pizza Margarita bezorgd. Ze opende een flesje rode wijn en begon met smaak te eten.

Toen de fles bijna leeg was, ging ze in haar moderne olijfgroene leren fauteuil zitten en nam in gedachten de volgende dag nog eens door.

Ze hoefde niet heel vroeg op. Ze verwachtte geen file tussen Amersfoort en Maastricht op dat tijdstip. Wel moest ze rekening houden met het feit dat ze even nodig zou hebben om het juiste adres te vinden en haar auto te parkeren. Drie uur bij Luik, daar mikte ze op. Dan haalde ze het makkelijk.

Haar rugtas met de attributen die ze nodig had, stond al klaar, die kon ze zo meenemen. Ze zou morgenochtend snel wat niemendalletjes in een weekendtas stoppen, met haar nieuwe pumps en bij het eerstvolgende benzinstation een broodje kopen als ontbijt.

Ze wist dat de trein die Desirée zou nemen even voor elf uur zou vertrekken. Ze moest dus niet vergeten om Desirée na elf uur te bellen, om te zeggen dat ze later in het hotel zou arriveren. In principe hadden ze afgesproken om elkaar ergens rond een uurtje of vier in de lobby van het hotel te treffen.

Ze keek op haar smart watch, tien uur. Desirée kennende, zou die nu aan een limoncellotje zitten om haar zenuwen te kalmeren en snel haar bed in duiken. Nu haar bellen had geen zin.

Natasja dacht aan Desirée de Vries. Zij was in de loop der jaren een hechte vriendin geworden. Eigenlijk de enige, dacht Natasja spijtig. Ze kon van haar op aan. Desirée kwam altijd op tijd op hun afspraken, vertelde de roddels nooit door, hield van een goed glas en had veel humor. Jammer dat ze zo onzeker was, zeker nu, na het overlijden van Frank.

Frank had haar op handen gedragen en altijd veel voor haar geregeld. Dat had haar wel een tikkeltje afhankelijk gemaakt.

Aan de ene kant had Natasja Desirée tijdens hun maandelijkse borrels aangemoedigd om eens een keer uit haar comfort zone te komen door bijvoorbeeld zich anders te gaan kleden of een hele nacht te feesten op een danceparty, waar volop gesnoven en geslikt werd.

Aan de andere kant benijdde Natasja haar juist om haar langdurige relatie en ietwat saaie bestaan.

Stabiliteit en rust ontbraken in Natasja's leven. Ze had een smaakvol ingerichte huurflat, voldoende geld op haar bankrekening, maar niemand om dat met haar te delen. Ze was altijd onderweg, van het ene feest naar het andere. Haar meeste contacten waren erg oppervlakkig en vaak onder invloed van middelen. Zij zelf gebruikte af en toe een pilletje, meer kon ze zich niet permitteren vanwege haar veeleisende baan.

Ze had wel wat langere relaties gehad, maar deze waren altijd op dramatische wijze geëindigd. Vreemd gaan, mishandeling, overdosis, ze wist er helaas alles van.

Wat familie betraf had ze alleen haar oude moeder, van 82, die nog zelfstandig in een schattig huisje in Friesland woonde. Ze probeerde haar iedere maand een dag te bezoeken. Haar vader was ervan doorgegaan, toen haar moeder verteld had dat ze zwanger van hem was. Ze was alleen door haar moeder opgevoed.

Eigenlijk, bedacht ze, ging ze een erg rustig weekend tegemoet. Als de klus geklaard was, zou ze naar het hotel gaan om zich twee dagen lekker te laten verwennen. Het verblijf stond bekend als een luxueus hotel met een voortreffelijke keuken. Ze hadden ook een beauty arrangement geboekt. Met Desirée in haar buurt zou ze in ieder geval niet met een aantrekkelijke man in bed kunnen duiken, hoe dronken ze ook was. Ze sliepen samen op een kamer. Ze was benieuwd hoe ze deze ervaring zou vinden.

Met deze gedachte besloot ze om vroeg naar bed te gaan. Geheel tegen haar gewoonte in, zette ze voor de zekerheid haar wekker.

3. Roberto

Roberto Marino, Italiaan van origine, zat in zijn luxueus ingerichte appartement na te denken over zijn toekomst.

Hij was nu 39 jaar en vond zichzelf eigenlijk al te oud worden voor het werk wat hij nu deed. Bovendien had hij geen zin meer om iedere dag naar de sportschool te gaan om zijn lichaam in conditie te houden. Het werd tijd om te oogsten.

Maar wat moest hij gaan doen? Hij was op zijn 18^e naar Nederland vertrokken, voornamelijk om zijn familie in Pisa te ontvluchten. Zijn vader had gewild dat hij ging studeren, maar daar had Roberto helemaal geen zin in gehad. Hij had al op jonge leeftijd gemerkt dat hij goed bij de vrouwen lag en besloten daar zijn brood mee te gaan verdienen.

In Den Haag was hij als gigolo aan de slag gegaan en had hij vele vrouwen zijn diensten aangeboden, af en toe betrof dit een man. Het verdiende zo goed, dat hij al na een jaar had kunnen kopen wat hij wilde en hij was gewend geraakt aan snelle auto's, mooie kleding en dure horloges.

Hij had vrienden gekregen in de betere sociale kringen, die hem uitnodigden voor exorbitante feesten in de mooiste villa's of kastelen. Hij was daar ook in aanraking gekomen met cocaïne, waar hij in de loop der jaren steeds meer van was gaan gebruiken.

Naarmate hij ouder werd, was de klandizie wat minder geworden. Om zijn verslaving te bekostigen en zijn levensstijl te kunnen voort te zetten, had hij andere wegen moeten zoeken om aan geld te komen. Naast de cocaïne was hij inmiddels ook wekelijks een paar XTC pilletjes gaan gebruiken.

Hij had besloten om sommige dames stiekem te gaan filmen tijdens de verleende diensten om hen daarmee onder druk te zetten. Het was betalen of de beelden vrijgeven naar de

kranten of nieuwszenders. Deze dames waren vooral rijk of bekend.

Deze 'bijverdiensten' hadden echter niet kunnen voorkomen dat hij schulden had gekregen, vooral bij zijn dealers. Door deze schulden was hij al een aantal keren behoorlijk in de problemen gekomen. Hij had een tijd lang niet kunnen werken omdat een knokploeg van een van de schuldeisers zo vriendelijk was geweest hem een lesje te leren en hem bijna voor dood achter had gelaten.

Toen het hem te heet onder de voeten was geworden, was hij verkast naar België. Inmiddels had hij in het halve jaar dat hij hier woonde een aardige clientèle opgebouwd.

Maar hij besepte dat de schuldeisers hem hier ook zouden kunnen vinden en dat zijn chantage praktijken niet door iedereen gewaardeerd zouden worden, begreep hij maar al te goed. De belastingdienst in Nederland zat hem eveneens op de hielen.

Hij was al maanden aan het denken hoe hij deze benarde situatie moest ontvluchten. Terug naar Italië kon niet, althans niet naar zijn familie, die had hem verguisd en ontferd.

Het liefst wilde hij naar een tropisch eiland, dat geen uitleveringsverdrag met Nederland had, maar hij had nog geen concrete plannen.

Zijn appartement in Den Haag stond al bijna een jaar te koop, misschien moest hij toch eens met de vraagprijzen zakken.

Roberto bekeek zuchtend op het nieuwste model van zijn telefoon zijn afspraken voor het weekend. Voor vanmiddag stonden er twee gepland. Eén naam kwam hem bekend voor, maar hij kon zich niet meer herinneren waarvan.

Daarna had hij een tijd om een hapje te eten. De vrijdagavond en nacht waren bestemd voor een wat oudere vrouw, die regelmatig gebruik maakte van zijn diensten. Zo'n lange

afpraak betaalde goed. Dat was het positieve daaraan en hij had geen hekel aan die vrouw.

De zaterdag en zondag waren ook aardig gevuld. Hij begon nooit voor twee uur en als de nachten niet bezet waren, ging hij naar een party van kennissen, die hij hier inmiddels ook gevonden had.

Hij keek op zijn peperdure Rolex. Het was bijna tijd voor zijn eerste afspraak. Zijn werkplek, ook een sfeervol appartement maar een stuk kleiner dan zijn woonplek, lag in het centrum van Sint-Niklaas, een buurgemeente van Luik. Zijn woning lag aan de rand van Luik, waardoor hij binnen 20 minuten op zijn werk kon zijn.

Hij stond niet vermeld in de gouden gids, dat leek hem veiliger. Hij maakte ook geen gebruik meer van de bekende sociale media als Facebook en Instagram. Hij moest het nu hebben van mond op mond reclame.

Achteraf misschien stom, maar hij had een handvol dames verteld dat hij ging verhuizen naar Luik. Die waren altijd royaal en niet veeleisend geweest. Het contact was altijd prettig verlopen. Hij had hen het nummer van zijn nieuwe prepaid werktelefoon gegeven, maar drie hadden niets meer laten horen. Twee maakten nog regelmatig gebruik van zijn diensten, moest hij tot zijn genoegen bekennen. Die dames hadden echt wat te verliezen.

Voordat hij ging douchen snoof hij eerst nog een lijntje, dronk daarna een extra sterke espresso, pakte toen zijn autosleutels en vertrok.

Een half uurtje later parkeerde hij zijn knalrode Ferrari voor voor zijn 'kantoor' zoals hij zijn werkplek noemde. Hij had een parkeer vergunning, zodat hij vlak voor de deur kon parkeren.

In het 'kantoor' ruimde hij nog wat op en schonk alvast een drankje in. Klokslag twee uur werd er aangebeld. Hij keek door de deurspion om te zien of het zijn klant was. Toen hij de deur opende stond er een nerveuze, lange, slanke vrouw voor de deur. Ze had een brede neus en een ietwat krachtige kaaklijn, maar haar lippen waren vol. Ze droeg een bloedrode wat opzichtige jurk, niet zijn smaak. Ook haar make-up vond hij net teveel van het goede.

Roberto stak zijn hand uit en zei 'Goedemiddag, ik ben Roberto, wees welkom. Is het uw eerste keer?'

De bezoeker verontschuldigde zich en zei met een schorre stem 'Ik ben geveld door een bronchitis en slecht bij stem. Ja, ik heb dit nog nooit eerder gedaan. Noem me maar Leonoor'.

Roberto Marino antwoordde 'Leonoor, kom verder. Laten we eerst maar beginnen met een drankje, dan zien we wel hoe het loopt en wat je wensen zijn. Het belangrijkste is dat jij je prettig voelt'. Hij sloot de voordeur en leidde Leonoor naar zijn woonkamer.

4. Intermezzo de Lange

Nico Holtrop, bijgenaamd de Lange vanwege zijn lengte van maar liefst twee meter tien, legde zijn verrekijker neer en keek nog eens naar de foto, die op zijn schoot lag.

'Kan niet missen' zei hij tegen zichzelf. Zijn auto stond op enige afstand geparkeerd van het huis dat hij zocht, om niet op te vallen. Met zijn verrekijker kon hij zien dat de man van de foto een lange, slanke vrouw binnenliet.

Die vrouw had zich een paar minuten geleden door iemand in een auto laten afzetten. Hij zag ook dat de voordeur gesloten werd.

Nico kon zichzelf wel op de borst slaan. Zijn baas, de Hoektand, zou zeer verheugd zijn. Zijn opdracht was voltooid. Hij kon naar huis terugkeren en de Hoektand vertellen waar de persoon die hem nog aardig wat geld schuldig was, verbleef.

De Lange was nu bijna twee weken in de Ardennen. Wat begon als de bekende naald in de hooiberg, was uiteindelijk vrij snel tot een klein zoekgebied beperkt. Nico had hiervoor wel sommige mensen behoorlijk onder druk moeten zetten, maar die waren daardoor eerder bereid hem de juiste antwoorden te geven. Altijd handig als je wist dat iemand kinderen had, en zo niet dan hadden ze wel een partner of ouders die nog leefden.

Nico grinnikte. Zijn postuur hielp ook mee, om mensen angst in te boezemen.

Voordat hij zijn auto startte om naar zijn hotel te rijden, uit te checken en zijn bagage op te halen, bedacht hij dat hij nog eens naar deze streek terug wilde keren en dan zou hij zijn vriendin Sandra meenemen. Hij had het hier prima naar zijn zin gehad.

5. Desirée

Desirée de Vries zat zich in de lounge van het hotel behoorlijk op te fokken. Ze nipte aan haar derde glas wijn en zat in een gemakkelijke fauteuil. Ze had haar boek voor zich op een tafeltje gelegd. Om haar heen gonsde het van de stemmen en ze zag stelletjes en gezinnen zich naar de bar of eetzaal begeven. Zelf voelde ze haar maag ook behoorlijk knorren.

Natasja Oppenhuizen had beloofd er uiterlijk half zeven te zijn, maar het was inmiddels zeven uur en Natasja was in geen velden of wegen te bekennen. Ze had haar zojuist geprobeerd te bellen, maar haar vriendin had niet opgenomen.

Nu was ze wel gewend dat zij te laat kwam, maar om dat nu speciaal tijdens hun weekendje samen te doen, vond ze op zijn zachtst gezegd teleurstellend.

En de dag was nog wel zo goed verlopen. Na alle sloten en ramen van haar huis tig keer gecontroleerd te hebben, had ze zich toch nog moeten haasten om de trein te halen. Ze had het afsluiten van het huis en apparatuur altijd aan Frank overgelaten.

De trein was op tijd vertrokken en ze had nog net de laatste zitplaats in de eerste klas coupé weten te bemachtigen. Ze had zich geërgerd aan de drukte. Een naar zweet ruikende gezette man had op de leuning van haar zitplaats gezeten.

De overstap in Utrecht had ze niet gehaald, maar dat had haar de gelegenheid gegeven een vroege lunch te nuttigen. Ze had zich verbaasd over de overvolle trein. Een oudere man, keurig in een pak, tegenover haar mopperde dat de Spoorwegen steeds minder service verleenden. In Maastricht was er tijd genoeg geweest om de trein naar Luik te halen.

Toen ze in die relatief rustige trein had gezeten, had Natasja haar gebeld om te vertellen dat ze later zou komen. Ze had een afspraak in de buurt ingepland, waar ze echt niet onder uit kon. Ze zou het later wel uitleggen. Desirée had het wel een beetje vreemd gevonden, maar niet doorgevraagd. Toen ze

het station in Luik uitgelopen was, had ze direct een taxi aan kunnen schieten om haar naar het hotel te rijden.

Nadat ze ingecheckt was, had ze besloten naar haar kamer te gaan om haar spullen uit te pakken en even een dutje te doen. Haar kamer was tot haar vreugde heerlijk ruim en van alle gemakken voorzien. Vooral over de inloopdouche was ze zeer content.

Na haar dutje was Desirée naar de bar gegaan, had een glaasje wijn besteld en een bitterballen garnituur. Ze had nog gezellig gekletst met de barkeeper. Daarna was ze weer naar haar kamer gegaan om zich om te kleden voor het diner. Over haar zwarte broek had ze een lichtgroene bloes met lange mouwen, die aan het eind voorzien waren van strookjes kant, aangetrokken.

En nu zat ze in de lounge te bedenken of ze alvast zou beginnen met haar diner of dat ze nog even zou wachten. Natasja kon haar op dit moment niet schelen, maar in haar eentje eten vond ze niet echt prettig.

Een paar minuten later kreeg Desirée de menukaart aangereikt van de ober. 'Mijn vriendin komt hopelijk zo, maar ik wil toch alvast maar beginnen' zei ze tegen hem.

Hij maakte een buiging voor haar en zei met zwierige stem 'Awel Madame De Vries, wat kan ik voor U te drinken inschenken?'

Desirée vroeg giechelend 'Hoe weet u mijn naam?' 'Awel, dat zit zo. Gij hebt net aan de bar uw versnapering op uw kamernummer laten zetten en wij weten wie bij welk kamernummer hoort'. 'Ik snap het, geeft u mij maar een glaasje champagne vooraf' antwoordde Desirée met een enigszins gekleurd hoofd.

Daarna bestudeerde ze uitgebreid de kaart en bestelde een garnalencocktail als voorafje. Als hoofdgerecht koos ze de stoofvlees schotel. Bij iedere gang kreeg ze een bijpassend wijntje. Het smaakte voortreffelijk.

Natasja Oppenhuizen was ook tijdens de maaltijd niet komen opdagen. Desirée's boosheid was inmiddels omgeslagen in ongerustheid. Ze had nog een aantal keren geprobeerd haar vriendin te bellen, maar kreeg telkens de voicemail. De ober maakte inmiddels geen grapjes meer, hij had in de gaten hoe bezorgd Desirée was.

Hij probeerde haar te troosten en zei 'Awel, uw vriendin is wel erg verlaat, kunnen wij iets voor u doen? Nog een kopje koffie misschien?'

Zij had aangegeven dat het eten heerlijk gesmaakt had, maar dat de Luikse wafels nu echt te veel waren. Deze wilde ze morgen proberen.

'Is het een idee om de politie in te schakelen?' vroeg ze hem.

'Dit is echt niets voor mijn vriendin om niet te verschijnen, misschien heeft ze wel een ongeluk gehad' vervolgde Desirée met overslaande stem.

'Zal ik vragen of een manager contact met u opneemt, zodat u kunt overleggen hoe ge dat het beste kunt doen?' stelde de ober voor. Ze knikte hem dankbaar toe.

Toen ze aan de koffie met bonbons zat, was het tegen half tien. Geheel tegen haar gewoonte had ze er geen likeurtje bij genomen. Ze wilde niet nog meer drank, anders kon ze niet meer helder denken.

Op dat moment ging haar mobiel. Met trillende handen nam ze op en zei 'Met Desirée de Vries'. Het bleek de manager van dienst te zijn, Geràrd Jonckman. 'Ik heb begrepen dat u vergeefs wacht op uw vriendin, die hier ook dit weekend zou verblijven, klopt dat?' begon hij. 'Dat klopt ja, ze had me beloofd hier uiterlijk om half zeven te zijn en we zijn nu drie uur verder. Ik maak me zorgen, misschien is haar iets overkomen. Ze komt wel eens te laat, maar het is niets voor haar om zonder bericht helemaal niet op te komen dagen. We zijn al jaren vriendinnen' antwoordde Desirée.

‘Eh, juist ja’ zei Geràrd. ‘U kunt natuurlijk de politie inschakelen, maar ik weet uit ervaring dat ze voor een volwassen persoon, die uit vrije wil een lang weekendje weg gaat met een vriendin niet zo snel genegen zijn om een zoekactie op touw te zetten’.

‘Misschien hebt u wel gelijk’ onderbrak Desirée hem ‘maar ze kunnen er wellicht wel een melding van maken en toezeggen dat als ze iets te weten komen, mij daarover inlichten’ vervolgde ze.

Het was even stil aan de andere kant van de lijn. Desirée kon Jonckman horen denken. Uiteindelijk zei hij ‘Ik zal u het telefoonnummer geven van de locale gendarmerie, maar verwacht er niet veel van. Het is weekend, dus druk en weinig bezetting. Het kan even duren voordat u iemand te pakken krijgt, als dat al lukt. Bovendien zullen ze u niet terugbellen voorspel ik u. Privacy regels, ge kent het wel’. Die laatste woorden werden gevolgd door een zucht.

Desirée de Vries had inmiddels tranen in haar ogen, deze man had gelijk. Ze zou met een zoethoudertje worden afgewimpeld.

Ze zuchtte ook en noteerde het telefoonnummer wat Geràrd haar doorgaf. Ze beëindigde het gesprek door te zeggen ‘Ik wil u hartelijk bedanken voor het geven van dit nummer en de wijze adviezen. Ik zal er nog even over nadenken. Fijn weekend’. ‘Insgelijks, mevrouw De Vries, succes en toch een prettig verblijf hier, wens ik u’.

Ze besloot na dit gesprek naar haar kamer te gaan. Ze was bekap en kon verder weinig meer doen dan afwachten. Ze wist niet eens of Natasja familie had, ze had geen enkel telefoonnummer voor noodgevallen van haar.

Ze groette de ober, bedankte hem voor zijn goede zorgen en liep naar de lift. Net toen de liftdeuren zich openden en ze wilde instappen, klopte er iemand op haar schouder.

Geschrokken draaide ze zich om en zag de receptioniste met een bezorgde uitdrukking op haar gezicht voor zich staan. Hijgend zei zij 'Goed dat ik u nog tref, madam De Vries, er is telefoon voor u, het is nogal belangrijk'.

'Telefoon?' stamelde Desirée. 'Ik heb toch een mobieltje, waarom bellen ze jullie?' Terwijl ze dit zei, begon haar iets te dagen en kreeg ze een angstig voor gevoel. Ze stond ineens vreselijk te trillen.

De receptioniste moest haar ondersteunen, terwijl ze naar haar kantoor liepen. Dit was functioneel ingericht. Er stond een rechthoekige notenhouten vergadertafel met daarop een computer en een telefoon, waar omheen vier blauwe rechthoekige kantine stoelen waren geplaatst. Op een bijpassend kastje stonden een koffiezetapparaat, wat tissues en een klein bloemenvaasje, waar geen bloemen inzaten. 'Gaat u hier maar zitten' zei de receptioniste zorgzaam en ze plaatste haar op een van de stoelen. 'Ik zal de deur dicht doen en koffie voor u halen'. Ze reikte Desirée de hoorn van het toestel aan. Met een 'Sterkte' verliet de receptioniste vervolgens de kamer.

Het hart bonsde in haar keel toen Desirée de hoorn naar haar oor bracht. 'Hallo, met mevrouw De Vries' zei ze zacht.

'Reetje, wat ben ik blij dat ik je hoor' klonk het uit de hoorn. Ondanks dat ze opgelucht was dat ze de stem van Natasja hoorde, trok ze wel haar wenkbrauwen op. Hoe vaak had ze al niet tegen haar vriendin gezegd haar zo niet te noemen. Gezien de situatie besloot ze er dit keer niets over te zeggen, maar wel met gelijke munt terug te kaatsen.

'Natas, ben jij dat? Waar zit je? Is alles goed? Waarom bel je mijn mobiel niet?' Desirée had wel honderd vragen, maar kwam niet verder dan deze vier. Ze kon wel schreeuwen van blijdschap, Natasja leefde gelukkig nog.

Aan de andere kant van de lijn hoorde ze heftig gesnik. 'Tas, wat is er?' vroeg ze bezorgd. 'Moment Tas, er komt iemand binnen'. De receptioniste zette koffie voor haar neer en verliet direct discreet weer haar kantoor.

Tegen Natasja zei ze 'Ik luister meissie, wat is er aan de hand'. 'Reetje, het is een puinhoop, ik zit in een politiecel' hoorde De Vries. 'Ik mag maar één telefoontje plegen, ze hebben alles van me afgenomen. Wil je hierheen komen? De inspecteur wil jou ook spreken' ratelde Natasja door.

Desirée hield even de hoorn van haar oor om de informatie te verwerken. Ze was met stomheid geslagen. 'Reetje, hoor je me?' klonk het hartverscheurend aan de andere kant van de lijn. 'Jawel, ik hoor je, maar ik ben sprakeloos. Ik moet het even laten bezinken. Tasja, wat heb je dan gedaan?'

'Niets, helemaal niets, je gelooft me toch wel?' antwoordde Natasja zacht. 'Met alle respect Tas, als dat zo is, snap ik niet hoe jij daar in de cel terecht komt'. 'Doordat ik stom gehandeld heb op de verkeerde plek, Desirée' klinkt het nu een beetje verontwaardigd.

'Je vindt het hopelijk niet vreemd dat ik er niets van snap, Tas'.

'Nee, Ree, dat begrijp ik heel goed. Maar wil je komen? Dan hoor je waarschijnlijk wat er gebeurd is en snap je het beter'.

'Waar moet ik dan naar toe en hoe kom ik daar?' vroeg Desirée met lichte paniek in haar stem.

'Hoofdbureau Luik, eh taxi? Ik moet ophangen. Love you'. De verbinding werd verbroken.

Desirée was nog half in shock toen er voorzichtig op de deur werd geklopt. 'Eh, binnen'. De receptioniste, die zich nu voorstelde als Ella, verontschuldigde zich en zei 'Sorry, mijn collega en ik hebben dit kantoor weer nodig voor de overdracht. Goh, ge ziet er uit alsof u spoken hebt gezien. Geen goed nieuws zeker'.

'Dat kun je wel zeggen, mijn vriendin leeft nog, maar heeft zich behoorlijk in de nesten gewerkt zo te horen. Hoe kom ik

op het hoofdbureau van politie?’ vroeg Desirée. Ze had zich weer herpakt en stond nu in de regelmodus.

‘Zal ik een taxi voor u bestellen?’ antwoordde Ella.

Nadat ze zich een beetje had opgefrist en zich weer omgekleed had, was Desirée een half uurtje later in een taxi onderweg naar het politiebureau.

Haar hoofd duizelde. Ze vroeg zich af waar ze in terecht gekomen was. Het leek wel een soap.

Door de zenuwen had ze verzuimd te vragen waar Natasja van beschuldigd werd en waarom al haar spullen in beslag waren genomen. Dan moest het wel iets ernstigs zijn, wist ze van politieseries op TV.

Ze slaakte een diepe zucht. Van slapen zou er niet veel terecht komen, vreesde ze. Het was maar goed dat ze nog een uitgebreid maal had kunnen nuttigen, was het laatste dat ze dacht voordat ze door de taxi werd afgezet bij de ingang van het politiebureau.

6. Inspecteur De Coninck

Nadat Desirée de Vries door agent Pieterse naar de kamer van de hoofdinspecteur was gebracht, stond hij op, schudde haar de hand en zei 'Inspecteur De Coninck, fijn dat ge er bent op dit nachtelijke tijdstip mevrouw De Vries, ga toch zitten'.

Hij wees naar een wankele donker gekleurde houten stoel, die aan een kant van zijn eveneens donker eiken bureau stond. Hij zelf nam plaats aan de andere kant, in een grijze bureaustoel, waarvan de stoffen zitting versleten was. Ook zaten er roestbruine vlekken op. Het bureau was op een telefoon na, zo goed als leeg. Er lagen wat vellen blanco papier en een balpen.

De kamer maakte een armoedige indruk en rook muf. Verf bladderde van de muur en de grote bruine kast, die volgestouwd was met boeken en ordners, leek ook zijn beste tijd gehad te hebben. De planken bogen door. Er was geen raam. Het TL licht maakte het geheel spookachtig.

'Mijn verontschuldigen voor dit kot, maar ach, ook de politie ontkomt er niet aan, bezuinigingen, ge kent het' vervolgde de inspecteur.

Desirée, die haar handen op haar schoot stil probeerde te houden, antwoordde 'Er wordt overal bezuinigd helaas'.

Toen de inspecteur haar daarna aan bleef kijken zonder wat te zeggen, begon ze ook met haar voeten te schuiven. Om de stilte te doorbreken, vroeg ze 'Kunt u me vertellen wat er aan de hand is en waarom ik hier ben?'

Met zijn handen gevouwen voor zich en een minzaam glimlachje op zijn gezicht, boog hij zich enigszins naar Desirée toe en sprak 'Laat het duidelijk zijn dat ik hier de vragen stel madam De Vries'.

De zenuwen van Desirée begaven het na deze duidelijke taal en ze barstte in snikken uit. 'Neemt u mij niet kwalijk, maar ik kon vanmorgen toen ik van huis vertrok niet vermoeden dat ik in plaats van een gezellig weekend met een vriendin in een hotel in Luik op een politiebureau zou belanden. Kennelijk heeft mijn vriendin iets gedaan, wordt ze ergens van verdacht, ik heb geen idee waarvan overigens, dus is het dan zo vreemd dat ik wil weten wat er aan de hand is?'

De Coninck zweeg nog steeds, maar haalde wel uit een bureaula een doosje tissues en reikte er een aan Desirée aan. Het doosje zette hij voor haar neer. Ook pakte hij uit een la een grote fles bronwater en twee plastic bekertjes. Hij schonk een bekertje water in en schoof dit naar haar toe.

Hij wachtte tot ze haar neus gesnoten had en vroeg toen 'Waar woont u?' 'In Leiden, dat is vlakbij Den Haag, eh inspecteur? Hoe moet ik u noemen?' 'Mijnheer is ook goed. Alleen?' 'Alleen wat?' 'Of u daar alleen woont' herhaalde De Coninck. Deze vraag leverde weer wat gesnik op. 'Ik ben sinds een half jaar weduwe, mijn man overleed nogal plotseling. We waren tweeëndertig jaar bij elkaar'.

Dit antwoord stemde de inspecteur wat milder want hij zei 'Gecondoleerd nog, dat moet zwaar zijn geweest. Een heel gemis ook'.

'Vertel eens hoe u mevrouw Oppenhuizen heeft leren kennen' ging hij weer op zakelijke toon verder.

Kalmer nu antwoordde Desirée 'We waren collega's in een streekziekenhuis. Natasja werkt daar nog steeds, ik ben twee jaar geleden gestopt'. 'U hebt gewerkt als?' 'Ik was manager zorg en stuurde de chirurgische afdelingen aan'. 'Hoe was dat?' 'Erg veeleisend en stressvol. Ik vond het dan ook niet erg om eerder te stoppen'.

'En mevrouw Oppenhuizen?' 'Zij is een van de directiesecretaresses van de Raad van Bestuur. Ik had met dat bestuur te maken als manager. Ik ontmoette haar bij

vergaderingen en andere overleggen. Er waren destijds niet veel vrouwelijke managers in zo'n positie, we trokken veel met elkaar op om elkaar te steunen in het mannen bolwerk'.

'Zag u elkaar ook privé?' 'We troffen elkaar tijdens een maandelijks borrel in een café'. 'Ook nadat u niet meer in het ziekenhuis werkte?' 'Ja'.

'Hoelang kent u haar?' 'Bijna tien jaar, mag ik even stoppen om een slokje water te nemen?' 'Ga uw gang' zei De Coninck, terwijl hij achterover leunde in zijn stoel en ook zijn bekertje met water vulde. Vervolgens nam hij een slok.

Desirée dronk haar bekertje in een teug leeg en wiste met een tissue het zweet van haar voorhoofd. Ze zuchtte 'Gaat het altijd zo? Sorry, dat is een vraag'. De inspecteur glimlachte en antwoordde geamuseerd 'Meestal is het nog erger'.

'Ben ik verdachte? Is dit een officieel verhoor?' kon Desirée toch niet nalaten te vragen. 'Oh jee, dubbel sorry'. Ze gooide van de weeromstuit het opnieuw gevulde bekertje water om en begon omstandig met een paar tissues het water op te deppen. De natte tissues liet ze maar op het bureau liggen, ze zag zo gauw geen prullenbak. Met een rood hoofd ging ze daarna weer op haar stoel zitten.

Op dat moment werd er op de deur van de kamer geklopt en stak agent Pieterse zijn hoofd naar binnen en zei 'Hier heb ik een kan met koffie, daar zult ge beiden wel aan toe zijn'. Hij had ook echte kopjes en suiker en melk op zijn dienblad.

De Coninck nam het blad over en zette het op zijn bureau. 'Dank je Pierre'.

Nadat De Coninck koffie voor hen beiden had ingeschonken, begon hij zich opnieuw te verexcuseren. 'Ik heb u wat te hard aangepakt, neemt u me niet kwalijk, dat was niet mijn bedoeling. Nee, u bent geen verdachte en dit is geen officieel verhoor'.

Hij vervolgde 'Ik probeer er achter te komen of uw vriendin meer weet van de moord, die vanmiddag gepleegd is'. 'Moord?' riep Desirée verschrikt uit. 'Onmogelijk, Natasja moet zichzelf nog overwinnen om een vlieg dood te slaan, laat staan een mens. Ze is een type van grote bek, heel klein hartje' ging ze door.

'Feit is wel dat ze ter plekke geweest is bij het slachtoffer en attributen bij zich had, die wel wat uitleg behoeven' onderbrak de inspecteur haar.

Deze opmerking deed Desirée de Vries stilvallen. Ze keek De Coninck ontzet aan. 'Vertelt u eens iets over dit weekend. Hoe is dat tot stand gekomen?' vroeg de inspecteur.

Wat aarzelend begon Desirée te vertellen. 'Eh, Natasja wilde dat ik er weer op uit zou gaan. Wij, mijn man Frank en ik, gingen regelmatig lange weekendjes weg. We hielden van reizen, gingen ook vaak naar warmere oorden voor langere periodes. Sinds zijn dood ben ik niet meer weggeweest. Natasja wilde dat ik de draad weer oppakte en heeft me overgehaald om mee te gaan'.

'Wanneer was dat?' vroeg De Coninck. 'Een paar weken geleden. We hebben beide agenda's op elkaar afgestemd en toen kwam deze datum eruit. Over de Ardennen waren we het ook snel eens. Voorwaarde voor mij was dat het makkelijk met de trein bereikbaar zou zijn, toen stelde Natasja Luik voor. Ik heb het hotel geboekt' eindigde Desirée haar verhaal.

'Wanneer zou u elkaar treffen? Zij kwam vanuit Amersfoort, u uit Leiden heb ik begrepen' wilde De Coninck weten.

'We zouden elkaar oorspronkelijk rond vier uur in de lobby ontmoeten. Onderweg belde ze me op, dat ze later zou komen, omdat ze nog een andere afspraak had'.

'Wat vond u daarvan?' onderbrak de inspecteur haar. 'Ik vond het niet leuk, maar was het wel gewend. Natasja is niet heel erg van het op tijd komen, zal ik maar zeggen' was het antwoord. 'En nee, ik heb niet doorgevraagd over de inhoud van die afspraak, als dat u volgende vraag is'.